

Psalm 45:12a

“Zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid...”

Gemeente,

Psalm 45 schildert ons eerst de Bruidegom. Salomo, Jezus. We hoorden over Hem in de voorbereidingsdienst.

En daarna heeft Psalm 45 het over de bruid. De vrouw van Salomo, de Bruidskerk van Jezus Christus. En misschien dat we een beetje opzien tegen deze preek. We haast een beetje bang zijn. Wat gaat er nu allemaal komen? Wat zegt de Psalm over de bruid? Waar moet ik dus aan voldoen om bruid te mogen worden?

Dat antwoord kan kort zijn: waar moet ik aan voldoen om bruid van Christus te worden? Nergens aan. Nergens aan. Het is de Bruidegom Die verlost wie gevangen is achter schuld en oordeel. Die vernieuwt en een nederig hart geeft. Die verdrijft de goddeloosheid. Die verdedigt zodat Zijn bruid behouden aankomt. Hij verlost, Hij vernieuwt, Hij verdrijft, zuivert, Hij verdedigt en beschermt. En elke bruid van Christus heeft geleerd: dat doet Hij! Ik zat gevangen, ik ben zo hoogmoedig, ik heb de zonde zo lief, ik ben zo zwak en blind. Verwacht van mij maar niets, helemaal niets. Iets positiefs valt er geestelijk gezien niet van mij te zeggen of te verwachten. Verloren en ten dode. Het is de Bruidegom Die alles doet. Alles uit en door Hem. Als Hij verlost ben ik verloren, als Hij vernieuwt ben ik verdorven, als Hij verdrijft ben ik vol onreinheid, als Hij verdedigt ben ik te zwak om mezelf te beschermen. Zo ben je bruid. Zo ben je bruid geworden.

En nu gaat het er in Psalm 45 om hoe de bruid tot haar bruidegom zal naderen. Hoe de bruid vanmorgen met vrucht tot de tafel zal komen. Op zo'n manier dat het Hem behaagt en Hij Zijn gunst laat merken. Dus: hoe voor mij, als bruid, de avondmaalsgang tot zegen zijn?

Dus onze tekstverzen spreken tot de bruid.

En als je nou geen bruid bent? Nu, dan bent u naar ik aanneem om te beginnen heel verdrietig. Heel verontrust. Het zou niet best zijn als u er achter kwam: ik ken Hem niet, ik heb geen deel aan Hem. Punt. Ik ben er vanaf en we leven gewoon en rustig verder. Nee, verdrietig hoop ik. En daarna hoop ik: verlangend, heilig jaloers. Als je dan vanmorgen hoort over die bruid en ziet haar aangaan, dan hoop ik dat je zo jaloers wordt, zo verlangend. Wanneer zou ik daar toch ook mogen zijn? Ja, als kind al, als jongere: dat je daar zo naar gaat verlangen, dat je echt graag belijdenis hoopt te gaan doen. En daarna zeg ik nog dit: als je

nog geen bruid bent, dan zegt de Heere nooit tegen je: poets jezelf maar op, ga dit verbeteren, ga dat verbeteren, maak hier het beste van en ga daar de strijd mee aan. Dan komt er of komt er misschien een keer, dat Ik zeg: nou mag je Mijn bruid zijn. Nee, dan zegt Hij dit: hou ermee op om jezelf te verbeteren en geschikt te maken. Dat wordt het hem nooit. Je bent goddeloos en blijft goddeloos. Alles wat je doet is uit verkeerd oogpunt en met onzuivere bedoeling. Staak het! Kom als goddeloze, als verdorvene, onverbeterlijke, als vloekwaardige en kom zo tot Mij. Ik verlos, Ik vernieuw, Ik verdrijf en Ik verdedig.

Maar nu tot de bruid. Hoe zul je als bruid met zegen het Heilig Avondmaal houden? Zo, dat de Koning lust, gunst in je heeft en dat laat merken?

Dat lezen we in vers 11: o dochter, dat is de bruid, hoor en zie en neig uw oren. Hoort u dat? Waar let je op tijdens de voorbereiding en aan de tafel zelf? Hoor! Hoor de stem van de Bruidegom. Zijn stem die zegt: Ik heb zeer begeerd dit avondmaal met u te houden. O Mijn vriendin, Mijn duive, kom. Hoor Zijn nodiging! En zie. Zie brood en wijn. Zie de gestorven Zaligmaker. Zie Hem, in Zijn waarde, in Zijn offer, in Zijn liefde. Zie Hem, in Zijn gewilligheid, in Zijn volmaaktheid, in Zijn geschiktheid. Zie Hem en wat er in Hem is aan genade, aan beloften. Al waren uw zonden als scharlaken zij zullen witter worden als sneeuw. En neig uw oor. Dat versterkt het horen nog: je hand achter je oor houden om die stem te horen, op te vangen: o Mijn bruid, kom. Ik heb u liefgehad met eeuwige liefde, met gevende liefde, met trekkende liefde, met verzoenende liefde. Neig uw oor en hoor.

Bruid, let nu daarop: hoor Zijn stem, zie Zijn tekenen en werk. Je kunt aan zoveel dingen denken, zoveel stemmen horen, zoveel mensen zien, zoveel gedachten krijgen, maar: hoor en zie Zijn stem en Zijn werk. Dat is precies ook wat we horen vlak voor de bediening: laat ons onze harten opwaarts in de hemel verheffen waar Jezus Christus is onze Voorspraak niet twijfelende of wij zullen net zo waarachtig aan onze zielen worden gevoed als dat wij deze spijs en drank tot Zijn gedachtenis ontvangen. O bruid, hoor en zie!

Dat geeft vrijmoedigheid. Want het is tot eer van de Bruidegom als Zijn bruid komt, niet angstig en bevend. Bang om afgewezen te worden. Dat is niet tot eer van de Bruidegom. Alsof Hij een barse, grillige, onberekenbare Vorst zou zijn. Nee, tot Zijn eer is als Zijn bruid komt, nederig en ootmoedig, wel toebereid ook in haar kleding, maar ook vrijmoedig, met vreugde en dankbaarheid, met uitzien en vertrouwen. Dat behaagt Hem! Hoe meer dat het geval is, hoe meer lust Hij heeft, hoe meer gunst Hij betoont.

Het tweede wat tegen de bruid gezegd wordt. Opdat zij met vrucht en zegen zal naderen en tot de Bruidegom komen aan Zijn tafel. Vergeet uw volk en uws vaders huis. Dat begrijpen we als we bedenken dat het waarschijnlijk het huwelijk van Salomo is met een Egyptische prinses. Die een ander leven gewend was. Egyptische pracht en praal. Vrienden en kennissen. Levensstijl en luxe. En nu ze op het punt staat in het huwelijk te treden met Salomo zeg de Psalmist haar: denk daar nu niet aan terug, verlang daar niet naar terug, wees niet verdrietig dat je dat allemaal achter je laat. Dat zou Salomo niet fijn vinden. Maar vergeet dat en wees verwonderd over wat je ervoor terug krijgt. Zo'n koning van zo'n koninkrijk met zo'n God, de HEERE.

Dat geldt de bruid vanmorgen ook. Als je aangaat aan Zijn tafel, vergeet wat je achter moest laten. Verlang niet terug. Denk niet aan alles wat je in je eertijds allemaal wel deed. En wat nu allemaal niet meer mag. Denk niet terug aan je vroegere leven met de gedachte: o, wat moet ik toch veel opgeven, wat raak ik veel kwijt. Verlang niet terug. Toen het leven zo makkelijk was, je zo genieten kon van het zondigen, je nergens last van had en eigen baas was. Verlang daar niet naar terug. Maar zie op Wie en wat je ervoor terugkrijgt. Deze Koning, Zijn liefde, een verzoend Vader, eeuwig leven. En strijd, ja ook dat, en zelfverloochening, ook dat, maar zoveel rijker en heerlijker. Het is niet tot eer en vreugde van de Bruidegom als je maar terugdenkt en terugverlangt. Ik hoorde eens van een bruid die op de avond van haar trouwdag alleen maar had staan huilen omdat ze het zo erg vond dat ze nu uit huis ging. Dat zal voor de bruidegom niet fijn geweest zijn. Dat kan voor de hemelse Bruidegom niet aangenaam zijn, als je maar terugdenkt en treurt: o wat moet ik veel opgeven en wat mag veel niet meer en wat heb ik het nu zwaar. Is Hij het dan niet waard? Meer dan waard?

Om met vrucht aan te gaan, buig u voor Hem neer: vertrouw aan Hem toe, helemaal. Vertrouw u toe aan Zijn bescherming en bewaring. Vertrouw u toe aan Zijn zeggenschap en heerschappij. O Bruid, kom zo tot de tafel, tot de Bruidegom!

Zo zal Hij lust hebben aan uw schoonheid. Die Hij Zelf door Zijn Geest in je heeft gewerkt. Hij verlustigt Zich in Zijn Eigen werk. Gelijk de bruidegom vrolijk is over Zijn bruid, zo zal uw God over u vrolijk zijn. Hij zal Zijn gunst betonen. Hoe? Bij een klein kind doet vader dat vaak dat kind op schoot te nemen en over het hoofd te aaien. Bij een jongen van 20 doet vader dat niet meer. Hij kan dat verschillend laten blijken: soms door tere liefdesuitingen in je hart die je vervullen. Soms door voedsel te geven, kracht die doorwerkt op langere termijn. Maar hoe het ook zij: de verwondering blijft over. Toch iets waar de bruid aan voldoet om zo

te zeggen, toch een kenmerk. Verwondering. Verwondering, verbazing,
aanbidding. Dat de hemelse Bruidegom lust, vreugde, gunst aan mij,
goddeloze, schuldige, Adamskind betoond, dat Hij lust aan mij heeft.
Hoe is het mogelijk!

Amen